

Virgil Panait

* * *

Domnule doctor
de poeți am venit
să vă spun că nu am

nimic nici iubită
nici bani nici casă
nici masă

sunt foarte trist în
schimb și mâhnit
până la sufletu-mi

zdrențuit
am auzit că s-a
privatizat până

și raiul
l-a cumpărat se
zvonește

o gașcă de
diavoli...

* * *

leri mi-a scris
mama din
mormânt cu rouă

pe un fir de iarbă
întrebându-mă
grijulie de toate

da mamă cu
sănătatea o duc rău
cu dragostea o duc

rău cu banii și mai
rău cu poezia
la fel în rest totul

e O.K. dragă mamă
ceea ce nu-ți doresc și ție

dar ia spune-mi mamă
acolo la dumneata
poștașul sună la ușă
tot de două ori...

* * *

Plecând, pletele tale
păreau un arcuș la care
exersa experimental viscolul

(mai mult ca perfectul
unei despărțiri este
tăcerea, nu-i așa ?)

numai că poetul
nicicând nu rămâne
singur femeia mea

el cântă la singurătate
ca la o orgă de
râni și cuvinte

o retușează cu
fardurile despărțirii
ca pe-un tablou

imaginar...

* * *

La urma urmei
doamnelor și domnilor
e o chestiune

de caracter să crezi
că viața este altceva
decât dreptul nostru

de-a ne depărta de
(in) certitudini
sau să nu observi

că totul e-o rețetă
livrescă a
căderii în gol

la urma urmei să-i
recunoaștem morții
prezumția de

nevinovăție tot o
chestiune de caracter
s-ar numi doamnelor

și domnilor...

* * *

Dar oare ce poate
face poetul atunci
când femeia iubită

îi citește în stele
poemul încă nescris?
ce poate face

dacă nu s-o implore
să-și lase ochii
liberi să zboare

prin ceruri și să-i
plângă versurile
pe coala lui albă

de hârtie
mereu tristă și
sângerândă...

* * *

Cândva am compus
un poem pe care nu
l-am transcris ci

l-am aruncat pe
fereastră să-l învăț
să zboare spre cer

„dar eu nu știu să
zbor mi-a spus el
eu am aripile în

interior și zbor
cu inima”
dimineața i-am

găsit trupul inert
sângerând încă pe
asfaltul murdar

luase forma unei
coli albe
de hârtie

* * *

Dar cine ești tu
m-a întrebat
zâmbind ironic

Într-o zi banala
râșniță de cafea
cum eu sunt poetul

adică cel redus la
poezie tocmai datorită
așteptării realului

ca pe-o trăire la
timpul pierdut
sunt un simplu

personaj al metaforei
mele obsedat mereu
de balul mascat al

disperării care încă mai
crede că limita remușcării
este umilința

și-atât...

* * *

Într-o zi de joi
la oficiul pentru
protecția consumatorului

veni și poetul
reclamând faptul
că la produsul

fericire (ca la oricare
obiect de uz casnic
nu se acordă

termenul legal de
garanție și tot în
aceeași zi sosi

prompt răspunsul
domnului poet prin
prezenta vă aducem la

cunoștință că nu am
primit reclamația
dumneavoastră...